

tanec posledného rakana

michal pekár

Michal Pekár
tanec posledného raka

*Príbeh tejto knihy sa nezakladá na pravde a akákoľvek podobnosť s reálnym
životom je čisto náhodná...*

Záhradník je najkrajšou ružou v svojej záhrade...

Jean Genet - *Pohrebný obrad*

1.

Viktor nechce o lízaní ani počuť! Keď ho tak vidím, ako strúha tie svoje ksichty, nemám chuť s tým ani začínať. Má ich milión! Na každý deň jeden! Vždy, keď o tom začnem hovoriť... Už zasa! No jasné! Neoplatí sa s tým ani začať. Tvári sa, akoby som priletel z Marsu. Ťuká si na čelo, pľuje do zeme a skoro ho napína na grcku. Zakaždým vytuší, že sa k tomu schýľuje a zarazí ma pohľadom. To si mám akože dobre rozmyslieť, čo poviem. Niekedy prestanem, niekedy pokračujem ďalej... A potom sa to všetko opakuje odznova. Ako v nejakej nemej groteske! A keď s tým nezačnem ja, začne s tým on, pretože mu to stále nejde do palice. Nikdy by som neveril, že niekto taký ešte môže existovať. V tomto je Viktor teda riadna vykopávka. Starý hermelín je to! So Stalinovými fúzmi pod nosom. Človek by čakal, že sa s tým časom vysporiada, ale on nie. Drží sa toho ako kliešť! Radšej by išiel do vojny, len aby nemusel inhalovať. Oskalpovať mohykána by si dal hneď, ale vylízať kiwi? To v žiadnom prípade!

Tvrdí nám, že to jeho dvaja odrastení synovia v Rusku nerobia. Nikto mu neoponuje, aj keď vieme, že je to blbosť. Jeho prvý syn začal podnikáť, čo je celkom v pohode spôsob, ako si nabaliť babenku. A ten druhý sa učí za policajta. Dva jasné joby, kde sa určite nečuchá! Tomu by neuverilo ani päťročné decko! Ale on je o tom presvečený. Veď prečo nie? Donedávna veril, že ja žene hlavu medzi stehná nikdy nevopchám. To sa teda ošklivo zmýlil. Veľmi rád to urobím. Mám to dokonca rád! Milujem to! A robím to bežne. Ale takto natvrdo mu to naložiť nemôžem. To by ma asi prizabil. Tá jeho ruská nátura by sa určite prejavila. Rozflákal by ma tam ako

hnilé jablko a ja by som si už ani necekol. A to teda rozhodne nechcem!

Všetko sa to začalo počas jedného obeda. Pred pár dňami, keď slnko pieklo ako najaté. Mimochodom, ako každý deň tu na Cypre, v tomto prímorskom pekle! Čo sa počasia týka, je to tu naprostá pohoda. Úplný Hawaii! Vlastne, asi by bolo najlepšie, keby som začal od začiatku. Len preto, aby bolo jasné, prečo ho to tak zobralo. Aby ste pochopili, odkiaľ sa to všetko vzalo, tá jeho *nechuť!*

Mesto, v ktorom žijeme sa volá Protaras. Neskutočná diera! Vlastne to ani nie je mesto... *prímorske letovisko* sa to tu volá. Pred dvadsiatimi rokmi tu skoro nič nebolo. Všetko, čo je tu postavené vzniklo pre turistov. Hotely, bary, bazény, supermarkety, herne... Všetko je tu vyčáčkvané, akoby sa tu konal každý týždeň kundabál! Hneď ako sme sem vošli, vedel som, že z toho mokrý rozhodne nebudem. S Nanou sme si vymieňali pohľady, v ktorých boli isté obavy. Nevedeli sme, do čoho ideme. Prileteli sme s tým, že tu budeme pracovať v hoteloch. Čo sa napokon aj stalo, ale čo by sme mali robiť? To sme nevedeli.

Celý tento pobyt, celý tento bordel sa mi podarilo vybaviť cez maily so ženskou, ktorú som nikdy nevidel a nepočul. Vymenili sme si pár správ a už sme kupovali letenky. Prudký pohyb, ktorý u nás nie je zvykom. Ale už nás to v Libli začínalo pekne štváť! Jerry a tá jeho supermarketová banda nám neprestajne dýchala na krk. Furt dokola to isté! Nič moc sa nedialo. Aj prachov bolo málo! A to je najlepší dôvod, kedy sa treba rozhodnúť a zbaliť kufre. A prečo práve Cyprus? To neviem. Naskytla sa možnosť, tak sme ju využili. Pred tým som ani nevedel, kde tento ostrov, menší ako Slovensko, vlastne leží. Keď sme sem prileteli, prebiehalo to nejak takto:

Na letisku sa objaví Luke (mám za to, že je to jeho prezývka), chlapík v hawaiskej košeli. Vyzerá ako týpek z amerického seriálu. Je jedným z tých vyšetrovateľov z plážových detektívok, kde v jednom kuse niečo riešia. Má stredne dlhé kučeravé slnkom vypálené vlasy a dokonalú postavu. Takýchto nabratých tu bude asi veľa. Musím si dávať pozor. Nana si ho premeria pohľadom.

"Vy ste Michal P-E-K...?" lúšti naše mená z pokrkvaneho papiera.
"Áno, to sme my. Toto je moja priateľka Nana."

Podáme si ruky.

Je to Slováčok, ktorý tu už pracuje niekoľko rokov. Dáva dobre po grécky. Hodí reč s cyperským taxikárom, ktorý nás začal otravovať. Ani neviem, kam nás chcel odniesť. Najskôr niekam do Sýrie! Vykecávajú dosť dlho. Smiech sem, smiech tam a nakoniec je z toho celkom slušné divadlo! Evidentne sa poznajú. To vidím. Hovoria o nás. Tej ich reči nerozmiem ani trochu, ale je mi to jasné. Aspoň to! Napokon, nebolo isté, či sa tu vôbec niekto objaví. Do posledného momentu sme nevedeli, či to nebude nejaká búda. Keby sa nikto neobjavil, bol by to celkom slušný príser. Žiaden plán B som nemal.

Batohy si hodíme na korbu bieleho džípu a vyrážame na cestu.

Spolu s nami cestuje ešte jeden pár, tiež Slováci. Nenápadný chlapík mladší odomňa s účesom na ričku a ženská s blond kučeravými vlasmi a krásne oblým zadočkom. Premeriam si ju pohľadom: tvárička nič moc, ale tá zadnica je dokonalá! Všimol som si ich už v lietadle. Sedeli na sedadlách za nami.

Cestou po diaľnici, keď s Nanou nemo hľadáme von oknom na vzdialené more, bavia sa oni o ľuďoch na ostrove. Kto sa s kým rozišiel, kto sa s kým dal dohromady... hotové Beverly Hills tam splietajú! Je jasné, že na ostrove nie sú po prvý krát.

"Tak čo, haranti, ste pripravení na ďalšiu sezónu v raji?"

To nepatrilo nám! Luke je prekvapivo čerstvý, na to, že sú štyri hodiny ráno! Je to úplný frajer, ktorý hravo šoféruje auto a rýchlou jazdou si to valí cyperskou nocou. V spätnom zrkadle sonduje odpovede nás ostatných.

"No jasné! Luke, dúfam, že si nám to tu pripravil!" povie ženská.

"Ale Evička, veď ty si s chlapmi nikdy nemala problém."

"Nemyslela som chlapov, ty ťulpas!"

Luke sa rehní ako najatý! Mrkne na tichého chlapíka, ktorý sa akoby preberie:

"To je pravda Eva. Odkedy ťa poznám, nikdy si nebola sama."

Luke sa smeje dopopuku!

"Prestaň, Peter! Celú cestu si bol v pohode a teraz? Keď ste vy dvaja spolu, tak ste naozaj tupci!"

Luke sa neprestáva natriasať na sedačke! V tej rýchlosti! Jednu ruku vystrčí cez okno a začne búchať po streche auta. Smeje sa ako šimpanz!

"Už to tu vidím! Vidím to úplne jasne a presne! More je rozbúrené, vzduch čistý, všetko klape! Síce tu ešte nikto nie je, ale oni prídu. Oni prídu! Ach, poviem vám, už ste mi tu začínali chýbať. "

"Marika nepríde!" kričí Eva.

"Nevadí, to neviem kto je."

"To je to dievča z minulej sezóny. To, čo si ju tak odpálkoval. Ty prasák jeden!"

"No tak to héééj! Tak pozóóór! Neviem, čo vám nakecala, ale ja som jej nič nesľuboval!"

"To vieme, Lukynko, ty nikdy nič nesľubuješ..."

"Ale no tááák, Evičkááá! Nebuď ty na mňa zlá! Ešte si len priletela a už ma nasieraš?"

"Prepáč, ale tebe nikto nemusel vyplakávať po nociach do telefónu a..."

"To že robila? Jaj, mačička moja zlatá! Moja malá pumpička! Ja sa do nej asi zase zamilujem!"

"Nebudeš mať príležitosť. Už nepríde. Ty ma nepočúvaš?"

Luke si žije vo vlastnom svete, ako tak pozorujem.

"Pedro a kedy príde Arnolda?" prehodí list.

"O týždeň. Prečo?"

"Aby to nedopadlo ako minule. Vieš, ten kretén, čo ti po nej vyštartoval..."

"Ahá, ten fas? Toho sa už neboj. Ten je už minulosťou."

"Ja sa nebojím, ja len..."

"Hovorím ti, Poliak-nepoliak, zabil by som ho vtedy, tomu ver!"

"Šak ja ti verím. Ja ti verím!"

Ten Luke prikyvuje ako blázon. Keby nemal ruky na volante,

keby ich mal zviazané v kazajke, tak je to čistý šialenec! Tie jeho kučery mu vejú pri otvorenom okne a ani na chvíľu sa nezastaví. Furt mele pántom! Smeje sa ako jeden z nich, šoféruje ako jeden z nich, nadáva na iné autá! Na našich spolucestujúcich vidím, že sú v pohode. Zvládajú to. Pravdepodobne sú zvyknutí. Ale my s Nanou po sebe hádzeme jeden krátky pohľad za druhým a nechápeme, kde sme sa to ocitli. Akoby v úplne inom svete.

"Každopádne, kamkovia moji, otvárajú nám nový klub! Á! To budú zase chlastačky do rána! Tešíte sa? Tešíte? Ha?"

Luke za toto zožne malý úspech. Predsa len, sú štyri hodiny ráno.

"No tááák! Čo je? Málo jásate! Rozumeli ste ma? Budeme mať *nový klub!*"

"Ale áno, počujeme. A kde?"

"Hneď vedľa Sfingy."

"Hej? A kde tam?"

"Vieš, kde bol ten prázdny pozemok? Tak tam. Vyzerá to tam v pohode. Už sa aj poznám s majiteľom. Otvárajú ho za dva mesiace. Hneď ako sa začne sezóna. Kokos, čo je to s vami? Evička, ty taká vymetačka nočných podnikov! Ty tam pretancuješ celú noc! Má tam by všetko. Lasery, strobáky, gule... Všetko!"

"Ja viem, Luke, som len unavená. Ved' vieš, že mňa ten let vždy tak položí..."

"Jasné, ženské! A čo ty, Pedro? Počúvaš ma, čo hovorím?"

"Počúvam, počúvam... Ale ved' vieš, že ja na takéto nie som."

"Veru tak, na to som zabudol. Ty sa len zleješ ako dobytok a potom sedíš za stolom a húúú! ááá! čumíš opileckým pohľadom na ženské... ha-ha-há!"

Evička sa začne smiať:

"To si ho vystihol! Stále ho volám na parket, ale jeho tam človek nedostane ani párom volov."

"Ha-ha-há, strašne smiešne."

Peter je mrzutý. Asi to bude moja krvná skupina. Ja robím na akciách presne to isté. Sedím za stolom, popíjam, pofajčievam a

vychutnávam si ladné pohyby ženských pri tanci. To je moje! V tomto ho dokonale chápem.

"A čo vy? Odkiaľ ste prišli?" opýta sa nás Eva.

"Prileteli sme z Prahy."

"Čože? Z Prahy?"

Ten Luke má uši všade!

"Praha je krásna, že? Takže ste na umenie, hej? A čo ste tam vlastne robili, v tej Prahe?"

Je proste nezastaviteľný! Je až komický! *Kurevsky* komický!

"Robili sme tam v Libli. Osem mesiacov."

"Au!"

Všetci sa zatvária kyslo. Akože *to muselo bolieť!*

Jediný z toho výjde zase Luky:

"To muselo byť teda pekne nakokot!"

Luke to má v paži! Luke si nevyberá!

"Hej," súhlasíme, "bolo to tam nahovno."

"Tu to budete mať úžasné," povie Eva a pekne sa na mňa usmeje.

Hovoria nám, že sa tu moc nenadrieme. Že Cyperčania majú na saláme. To nás teší. Makať sa mi už teda rozhodne nechce. Po fabrike a supermarkete toho už mám akurát dosť.

Po hodine jazdy prídeme do mesta Protaras. Hneď na prvý pohľad diera ako na konci sveta! Nikde ani nohy, všetko je vyľudnené, všetky obchody sú zabednené, akoby sa tu chystala demonštrácia proti NATO. Také malé kovbojské mesto duchov. Ešte nám pred nosom preletí tá gulatá burina a bude to dokonalé!

Hotel, pred ktorým nás ten frajer Luke vyloží, vyzerá ako malý bratislavský internát. Miniaturne balkóny, úzke chodby... trojposchodová budova to je. Naša izba s číslom 240 je už pripravená. Manželská posteľ, nočné stolíky, skriňa, úzka chodba, z ktorej sa ide do hajzla a kúpeľne. Nie je to až také zlé. Dokonca máme balkón! Výjdeme naň. Výhľad na parkovisko a štyri vysoké palmy. Všade je úplné ticho. Počuť len tie palmy. Fúka vietor.

"Tak tu budete bývať!" zavelí Luke. "Zajtra sa tu môžete poobzerať, ale nič neuvidíte. Je to tu všetko zavreté, pretože ešte nie

je sezóna. Prachy máte zamenené? Nie? No tak to vyriešime zajtra. Zatiaľ sa vyspíte a zajtra ma nájdete v hotely Odessa. To je hneď vedľa, to budete vidieť. Nejaké otázky?"

"A čo budeme robiť?"

"To ešte nikto nevie. V každom prípade, zajtra prácu nevyriešime. Zajtra je nedeľa. To Cyperania nepracujú. V pondelok pre vás niekto príde a odvezie vás do hotela, kde budete makať. Viete o tom niečo? Nie? Skoro všetky hotely tu vlastní pán T. Pre neho budete pracovať. Občas sa tu objaví, ale inak to má v paži. Veď uvidíte. V každom prípade, všetko konzultujte so mnou, OK? Keď budete mať nejaké otázky, obráťte sa na mňa. Tak zdar! Nech sa vám sníva niečo pekné!" usmeje sa a zabuchne za sebou dvere.

Ostaneme s Nanou sami. To ticho je desivé! Toto je zvláštne miesto. Som tu ešte len necelé dve hodiny a už sa mi to nepozdáva. Pri pohľade na tie palmy ma napadne, že sme asi pekne ďaleko, a zdrhnúť odtiaľto nebude tak ľahké.

2.

Nakoniec ale nebolo treba plánovať žiadny útek. Aj keď už pomýšľame na návrat domov, ale nie dnes. Ešte si tu musím niečo vybaviť. Nana sa mi smeje, že tu mám *nevybavené účty*. Čo to, kurva, je? *Nevybavené účty*! A s kým? S Viktorom? S Gregorym? Jasné! Gregory! Ťažký pohodák. Náš kolega, starý muž a úplný majster vo svojom remesle. Odborník! A správny chlap. S ním som tu vandroval prvé dva týždne. Nádherné divadlo! Hovorili sme spolu tak málo, že mi z toho mäkkol mozog. Všetko, čo sme robili, robili sme v naprostej tichosti. Boli sme ako dvaja buddhistickí mnísi. Ha! Gregory! Starý fúzatý Gruzínek v sandáloch a so šiltovkou na hlave. A ja? Mladý harant, ktorému sa evidentne nechce makať. Videl to na mne, to je jasné. Chodil som ako prihriaty elegán, ktorému je zaťažko sa zohnúť pre palmový list. Keď už o tom hovorím, je pravda, že mi to tu už po šiestich mesiacoch lezie pekne krkom. Všetko! Tie nekonečné slnečné dni. To more, ktoré sa nikdy nezastaví. Tá jasná obloha, odkiaľ vám to stále pečie na hlavu. Viktor a jeho úplne, ale úplne frajerské pohľady! A Gregoryho pohoda, kedy sedí na tej svojej bielej plastovej stoličke, preloženú nohu cez nohu a fajčí cigaretu. A mlčí. Niekedy mlčí celé hodiny! Je ticho a sleduje morské vlny.

Mám ešte v živej pamäti, ako som tu s ním tie dva týždne začínal. Ved' prečo nie? Nebolo to až tak dávno:

Ráno som vstal o siedmej a po dvadsaťminútovej chôdzi po pláži som sa objavil pred hotelom Anastasia. Názov skoro ako pre bordel. Bolo to hneď potom, ako som tu dostal job. Môj prvý deň v rachote! Ten pohovor stál teda za to, ale k tomu sa ešte vrátim.

Na recepcii zahlásim, že hľadám chlapíka menom *Gregory*, na čo sa ma ujme manažér. Cez veľkú hotelovú halu a kuchyňu výjdeme

z hotela a ocitáme sa pred budú, akú majú u nás robotníci na stavbách. Akurát, že táto má jednu stenu podopretú kusmi dreva a druhá je celá rozmočená od vody. Pochopím, že to bude niečo ako sklad náradia. V otvorených dverách, opretý o zárubňu stojí starý muž a fajčí. Na hlave má bielu šiltovku a na sebe pásikované tričko s golierom, aké sa u nás nosilo v osemdesiatych rokoch.

Keď k nemu manažér pristúpi, podajú si ruky a začnú sa spolu rozprávať po grécky. Po chvíli sa starý muž otočí na mňa. Podáme si ruky a predstaví sa mi ako Gregory. Manažér zasolí ešte niečo v gréštine, obaja sa zasmejú, pozdraví sa a odíde.

Gregory vytiahne krabičku a ponúkne ma cigaretou.

"Kúriš? Fajčíš?"

"Da," odpoviem po rusky a vytiahnem si tabak.

"Á! Krútiš, da? Á! Balíš si, hej?" opýta sa prekvapene a zapáli si.

Ja si zatiaľ vytiahnem papieriky a začnem si šúľať. Keď skončím, pripáli mi.

"Ty Slováč?"

"Da."

"A pa rusky znáješ? A po rusky vieš?"

"Net."

"A kak mi budeme gavarit? A ako my budeme hovorit?"

"Neviem," odpoviem sucho a potiahnem si z cigarety.

"Jeb tvoj rod!" zanádáva si len tak pre seba Gregory, ešte raz sa pozrie na cigaretu, ktorú fajčím a otočí sa.

Medzi dvoma budovami hotela Marlita, ktorý sa vyníma pred nami je vidieť kúsok mora. Stále je počasie pod psa. Fúka vietor. Je zamračené. Tou dobou bolo takto mizerne furt.

Nejakú dobu sme tam takto stáli. On sa pozeral na more, poťahoval si z cigarety a vyzeral, akoby rozmýšľal nad tým, kam ma pošle. Ja som sa zatiaľ prechádzal po anglickom trávniku a čakal.

"Pajdem! Podme!" zahlási nakoniec a ukáže mi, aby som nastúpil do auta.

V aute je stále ticho. Aby to nebolo trápne, pustil rádio. Akúsi

komerčnú rozhlasovú stanicu s hitmy, ktoré tu teraz musím počúvať od rána do večera.

Dorazíme k hotelu, kde sú v luxusnej časti pri bazéne manželské apartmány. V bazéne je žltozelená dažďová voda a všade dosť veľký bordel. Okolie bazéna je špinavé, lehátka sú poschovávané a takmer všade je napadané lístie. Zastavíme tesne vedľa tej bažiny a vystúpime z auta. Gregory vytiahne z poza sedačky pracovné rukavice a podá mi ich. Zoberie si malú pílu do jednej ruky a začne opilovať malé palmy. Pochopím. Jednou rukou začal rezať a druhou hádzal odrezané palmové listy za seba. Ja ich mám opatrne zbierať a klásť na korbu auta. Hovorím *opatrne*, pretože tie svinské listy majú ostne väčšie ako moje prsty. A podľa toho aj pracujem! Jebkám sa s tým tak pomaly, že to po ňom nestíham zbierať. Niekoľko krát sa pichnem. Nepříjemne to bolí! Po takom vpichu vám to trochu napuchne a potom to celý deň bolí ako modrina.

Keď uvidel ako sa za ním hromadia kopy palmových listov, prestal pracovať a pozeral sa na mňa. Asi sa snažil zistiť, kde robím chybu. Viem to, ale mám na saláme. Po chvíli príde k autu.

"Zdes! Sem!" povie trochu nahnevane (zdá sa mi) a ukáže na zadnú časť korby auta. V podstate išlo o to, aby som listy rozložil po celom priestore, aby sa ich tam zmestilo čo najviac. Pochopím.

"Ty poňal?"

"Da," odpoviem neisto. *Poňal?* Čo to, kurva, je?

Keď som sem odlietal, vedel som štyri ruské slová: "da", "net", "spasíba" a "charašo". A ešte "chuj", ktorého slovenský preklad som iba tušil. Preto som zo začiatku iba hádal. Moja mimika tváre sa tu zdokonalila o sto percent! Dá to celkom zabrať, tváriť sa, že je vám všetko jasné, keď nerozumiete ani holý prd. Tak to šlo na samom začiatku. A išlo to tak až do príchodu Viktora. Keď sa objavil ten šialený Rus, musel som zvoliť inú taktiku. Pri ňom by som s takýmto ojbom neobstál. Často krát hrozilo, že by mi na to aj prišiel, ale vždy som sa našťastie spamätal. Prestal som hrať blbého a veľmi rýchlo som sa zmátoril. Ale ako hovorím, to bolo až potom, čo sa objavil Viktor. Dovtedy sme hrali s Gregorym túto hru, že kto

vydrží dlhšie držať hubu. Okrem pozdravu sme spolu skoro vôbec nehovorili. Mojm jediným šťastím je, že tí dvaja mali kontakt so slovenčinou dávno predomnou. Ako som sa dozvedel neskôr, niekoľko sezón pred touto "mojou" tu s nimi pracoval Slovák, ktorého si dokonca obľúbili. Občas o ňom prehodili nejakú srandovnú historku, ale inak o ňom nič neviem. Takže používali aj slovenské výrazy, čo mi asi dosť pomohlo. Vlastne, keď tak nad tým teraz uvažujem, dnes, keď som už v hovorenej ruštine zbehlejší, tak ich nebolo až tak veľa. Spomínam si na tri z nich: *dobre, kurva* a *kokot*. Ale používajú ich často!

Ale s Gregorym, na samom začiatku, neboli potrebné skoro žiadne slová. Trochu sa to zmenilo až pri strihaní živého plotu.

Gregory pristavil auto tesne pri ňom a vystúpil. Odborným okom pozrel na hústinu pred nami a povedal:

"*Jeb tvoj rod!*"

Pozrie na mňa tak trochu vyzývavým pohľadom. Nijak zvlášť nereagujem, len tam tak stojím a snažím sa zistiť o čo mu ide. Vyzerá, akoby rozmýšľal nad postupom práce. Vytiahne si pritom krabičku cigariet a zapáli si.

"Vieš šoférovať auto?"

Jeho ruské repliky len hádam. *Znám? Neznám? Mašina? Auto? Ide mi to ako po masle!*

"*Neznám,*" odceknem bez kúska hanby a vytiahnem si tabak.

"*Jeb tvoju mať! A čo vieš? Ako je možné, že nevieš šoférovať auto?*"

"*No, neznám,*" opakujem a pohľadom sa mu snažím naznačiť, že v tejto debate pokračovať nemienim.

Pochopil, ale krútiť hlavou neprestal.

Časom som prišiel na to, prečo ho to tak našňupalo. Princíp práce bol, totiž, nasledovný: prvé, čo musel urobiť bolo, že mal vyliezť na auto, postaviť sa na drevenú dosku, ktorú sme si šikovne prichystali a orezať časť plotu pokiaľ dočiahol. To bolo tak tri-štyri metre, pretože nožnice mali výsuvnú tyč. Keď to urobil, musel to hrabľami zhrabať na zem. To mu zabralo asi tak päť až desať

minút, po ktorých zase zliezol dole a úzkym priesmykom (pretože auto muselo byť zaparkované čo najbližšie k plotu) sa natlačil za volant, aby mohol auto posunúť. A takto stále dokola. Plot bol skoro tak dlhý, že obopínal celú budovu. A toto všetko by sa nemuselo diať, keby som vedel šoférovať to zasrané auto! To mu bolo jasné hneď ako prvé. Ja som sa zatiaľ postavil za káru, oprel sa o metlu a čakal na prvé odrezky zelene.

Keď tú celú procedúru opakoval tretí krát, videl som na ňom ako postupne stráca nervy. Začal chytať farbu, potiť sa a funieť ako parný hrniec. Dokonca si niečo mrmľal! Nedarilo sa mu. Furt sa o niečo zarazil a zrazu z neho bol len nemotorný dedko, ktorý to robí prvý krát. Práca sa takto, samozrejme, vliekla príšerne pomaly, čo mu na pohode rozhodne nepridalo. Vždy, keď sa tam súkal ako malomocný, mal som čo robiť, aby som sa nezasmial.

"*Jáj, mota!*" zanadával tento krát po grécky, zatiaľ čo ja som stál za autom a bol s prácou veľmi rýchlo hotový. Normálne mohol každú chvíľu vybuchnúť, taký bol z toho rozhodný!

Pritom, ako sa tam už s nervami nadranc súkal po šiesty krát, omylom stlačil klaksón na volante, čo som už nemohol vydržať a vybuchol som smiechom. Musel som sa otočiť, aby to nevidel. Ešteže som mal čierne okuliare!

"*Fidara ble!*" zahrešil, náhle všetko povypínal, posadil sa na korbu a zapálil si.

"*Pakurime, da?*"

Vytiahol som si teda tabak a začal si pomaly krútiť.

"Ako je možné, že nevieš šoférovať auto?"

Stará známa replika.

Neodpovedám.

"Mám malého chlapca," pokračuje a rukou ukazuje, aký malý je jeho vnuk (predpokladám). Zrazu je to samí *málčik* a *mašina*: "A on už vie šoférovať auto. Rozumieš, čo hovorím, hej?"

Poňal, što je gavarif? Počul som dobre?

Nie som si istý, takže zase mlčím, načo on neveriacky zakrúti hlavou.

"Hm, ale ten tvoj *málčik* tu teraz nie je," napadne ma.

Po fajčiarskej sa vrháme opäť do práce. Prikázal mi, aby som pravidelne prechádzal na druhú stranu cesty a referoval, či to strihá rovno. A tak som aj robil. Zakaždým, keď sa nasúkal za volant a posunul auto, som sa odborným okom pozrel, či nejde z kopca. Zdalo sa mi, že je to v pohode, ale keď sa so mnou išiel pozrieť aj on, zrazu sa tam objavila jama veľká ako hrom.

"Što éto?" pýta sa rezignovane "Ty nesmatril? Pačimu ty neskázal?"

Ževraj, prečo som ho na to neupozornil?

V tej chvíli som naozaj netušil, čo som mu mal na to povedať. Fakt som si myslel, že ide rovno, ale keď sme sa na to pozreli spoločne, išiel jasne z kopca. Takéto situácie dokážu pekne pokaziť deň! Vtedy som tu bol necelé dva týždne a vôbec som netušil, čo so mnou bude. A už mi to pekne liezlo na nervy. A to som ešte nepoznal Viktora! Ale na druhej strane, nechcel som sa zbaliť a vypadnúť hneď na začiatku. Hovoril som si, že tomu musím dať šancu. A koniec-koncov, vtedy som si ešte myslel, že som tu kvôli prachom. Smiešne. Dnes si to nemyslím. Dnes je už všetko úplne inak.

3.

Ale ako vidím, nezačal som zrovna najlepšie. Skáčem z jedného času do druhého, ale mám za to, že žijeme takú dobu. A to tvrdím aj napriek tomu, že je to tu samé lážo-plážo. Ten náš povestný zhon západu je odtiaľto na míle vzdialený. Celkom dobrá výhovorka! Ale aj tak, Gregoryho som spomenúť proste musel.

Ale aby som to trochu pohol dopredu a dostal sa k podstatnejším veciam... Dva dni potom, ako sme prileteli sa odohral náš pohovor, alebo *rozdelenie pracovných síl*, ak chcete. Rozumel som mu len z malej časti. Už len to, ako to celé prebiehalo mi mohlo čo-to napovedať.

V pondelok ráno zastavil pred naším hotelom čierny bavorák, z ktorého vystúpil počerný vysmiaty Cyperčan. Predstavil sa nám ako Elias. Hotový elegán to bol! Čierny oblek, biela košeľa a zdravo vyžraté brucho. Začal na nás po grécky, vôbec sme mu nerozumeli, ale vysmiaty bol ako manekýn! Videl na nás, že sme zo všetkého vyhúkaní, tak sa nás snažil trochu upokojiť. Zdvorilo nám otvoril dvere a vôbec, choval sa k nám ako k celebritám. Čo to má znamenať? Akoby sme išli točiť kvalitné porno. Tak mi to pripadalo!

Naložíme sa do auta, na zadné sedadlá. Vedľa nás sa ocitá nabratý chlapík v mojom veku. Na nose má čierne okuliare a na ksichte americký úsmev. Jasné! Ideme točiť porno! Hrá to všetkými farbami! Veľa iných možností už neostáva! Už ho vidím, ako si to s nami dáva do trojky... Pozor kámo, pomaly hej? Nevie, či som na to pripravený, vidieť Nanu s niekym iným! To je divné, nie? Na to sme asi ešte krátko spolu... A vôbec, pýtal si sa Nany? Pozriem na ňu neurčitým pohľadom. V každom prípade, už je neskoro, auto sa pohlo.

Zisťujeme, že ten *boy* vedľa nás je tiež Slovak a volá sa Miloš. Prehodíme spolu zopár slov, klasická zoznamovačka. Je tu už druhú sezónu. Minulý rok pracoval ako údržbár v hotely Papantonia a dúfa, že ho tam pridelia aj tento rok. Ževraj strašná ulieváreň to bola! *Pohoda, aká sa v našich končinách nevidí!*, keď mám použiť jeho slová.

Po chvíli zastavíme pred hotelom Anastasia. Tuctový hotel, akých je tu mrte. Vlastne, už som ho spomínal. Žiadna dobrá architektúra tu nie je! Keby tu neboli palmy a more, stálo by to tu fakt za hovno.

Elias nás odporučil na recepciu, kde si nás zobral pod krídla nejaký Tomáš - Čech, ktorý je už na Cypre niekoľko rokov. Dáva dobre po grécky a po anglicky. Odľahlo nám! Aspoň bude prekladať. My po anglicky niečo vieme, ale nie až tak dobre, aby sme nepodpísali papier, podľa ktorého by sme museli pred kamerami šukať do konca nášeho krátkeho života.

Všetci štyria sme prešli do kanclu za recepciou, kde už za stolom sedel manažér. Ten, čo ma potom predstavil Gregorymu. Typický cyperský manažér hotela na pláži! Keď si takého niekoho predstavíte, tak to je presne *on!* Vysmiaty *mámopičista*, ktorý je v pohode, pokiaľ všetko šľape tak ako má. Všetci traja sa posadíme na pohovku, začína sa pohovor.

Na stole nemá skoro žiadne papiere. Cyperčan v stredných rokoch, dobre živený, sa rozvalí v kresle, založí si ruky za hlavu a pekne sa na nás usmeje. Sedíme tam ako tri vajcá! Dlhو sa na nás usmieva. Nie je to dvakrát príjemné. Nevieme, čo máme robiť. Snažím sa tváriť vážne a neuhnúť pohľadom. Mrknem na Nanu, tá ide vybuchnúť smiechom. A potom Miloš! Ten sedí a čumí na koberec. Asi vie, ako to tu chodí. Vrátim sa k manažérovi. Ešte stále čumí! Tomáš sedí oproti nám a usmieva sa. Čo to má, kurva, znamenať? Nejaký priblblý test? Nevedel som, že budeme musieť podstupovať psychotesty! A do toho to príšerné ticho!

Nakoniec hodím vyzývavé očko na Tomáša. *Čo sa deje?* Usmeje sa ešte viac. *To je nič, to je bežný postup! To prejde! Musíte to vydržať!* V tom Nana vybuchne smiechom! Snažím sa ju pohľadom zastaviť,

ale ona nie... rehní sa! Hodím oko na manažéra. Ten sa smeje ešte viac! Je mu sympatická, to vidím, ale čo ďalej? *Ha-ha-há!* To je síce pekné, ale poďme už na to, nie? Čo tu budeme robiť? Miloš je stále vážny. Sem-tam mu újde kútik, inak je kamenný. Nevie, či sa mám baviť, alebo sa báť! Možno nás chce len uvítať, urobiť nám dobrú náladu... Povedať nám, že sa naozaj nemáme čoho báť. Ale aj tak z neho ide strach! Postavička ako z Lyncha! Ešte mu tu uvidím fotku Laury Palmerovej a je to jasné ako facka! Na stole má ale samé rodinné fotky. Rodinka pekná ako obrázok! Už asi začínam chápať, prečo sa tak prihriato usmieva. Sme ľudia zo západu, vážny ako hovná! Chce nás trochu rozveseliť! Aspoň si myslím. Prečo by to inak robil? A v tom buchne po stole! Akože - ideme na to! Cítim ako sa všetci ľakneme. Okrem Tomáša. Ten akoby to čakal.

Začína sa niečo pýtať, Tomáš prekladá. Ako sa voláme? Odkiaľ sme? Čo by sme najradšej robili? Či sme tu už niekedy boli? a tak ďalej... Pekne na striedačku! Nana má na tvári ešte stále úsmev. Nemôže to zastaviť. Ten pajác za stolom jej stále pripadá smiešny. Ale on sa už neusmieva. Nechce žiadne odporúčania, žiadne ani nemáme. Iné otázky ohľadom našich pracovných schopností nepadajú. Nie sú potrebné. Snáď len to, ako dobre vieme po anglicky. Ja poviem: "Veľmi slabo!" Nevie, čo to má znamenať, či som urobil dobre. Potom sa chvíľu oni dvaja bavia v gréštine. Zvláštna reč! Ďalšie otázky na ostatných. Miloš pôsobí sebaisto! Pozerá sa mu priamo do očí. Proste rutina. Ide mu len o to, aby ho prideliť tam, kde bol minulú sezónu. Stačí trochu snahy a má to vo vrecku. Nie je čo riešiť! Dostane to! Je spokojný! Ale čo s nami? Manažér si nás poriadne prehliada. Najmä Nanu! Má riflové kratase a v nich pekné vyšportované stehná. Preložená noha cez nohu, hebká pleť... Skoro mám pocit, že mu prišiel nový matroš, tak ju očumuje! Ale nevádi mi to. Ide o prácu, nie? Čakáme, čo z neho vypadne. Nakoniec sa Tomáš otočí na mňa a opýta sa ma:

"Chcete byť zahradníkom?"

Mám dojem, že slabo počujem, tak si to nechám zopakovať ešte raz: